

Escola i comunitat

L'ESCOLA, nascuda com una exigència de la Societat per complir d'una forma més eficaç i de manera millor la seva funció educativa, ha passat per una època en la qual la seva excessiva institucionalització, la va conformar com a una entitat, massa tancada, amb la pretensió tal volta, de amb aquest aïllament, dedicar-se amb més intensitat, creient-se autosuficient, a l'educació dels seus alumnes.

Aquest tancament de la Comunitat Escolar a tot el que no fos directament docent, ha portat com a conseqüència immediata un cert desarrelament de l'escola, agreujat això per una administració excessivament burocratitzada i força oblidada de què l'educació es dona fonamentalment en una relació interpersonal d'uns subjectes, en la comunicació i vivència d'experiències compartides; i tot això no es dona en un pla teòric i abstracte, encara que es pugui teoritzar, sinó en la circumstància concreta, en l'entorn real d'una comunitat, d'un poble, d'un barri o d'un veïnat.

Actualment, l'escola es va donant compte del seu error i està esmenant els seus pressupòsits de partida respecte de la Comunitat. Aquesta nova postura està orientada cap a una major obertura al diàleg amb l'entorn on està radicada.

Aquesta obertura es dona, al meu entendre, en dues direccions: per una part, els programes escolars tenen cada vegada més en compte com a part de la seva activitat escolar, de la seva activitat d'aprenentatge, l'estudi de la Comunitat Local. El mateix podria dir-se de certes formes o mètodes d'ensenyament que tenen com principi fonamental partir en tota ensenyança de la realitat més pròxima a l'alumne (familiar, local, personal).

L'altra direcció en què es veu l'obertura, la trobem en el pla organitzatiu i en l'informatiu-consultiu. La via normal aquí és l'Associació de Pares d'Alumnes i les noves relacions que s'estableixen entre ambdues. Les Associacions de Pares d'Alumnes tenen una colla d'objectius que convergeixen directament en el tema que

estem tractant i que podríem resumir en la següent frase: "Fer possible que els pares tinguin un major coneixement del que és l'Escola i sobretot, del que es fa a l'Escola, així com servir d'ajuda al conjunt del Professorat, fonamentalment facilitant-los un millor coneixement dels alumnes i de l'ambient en què es mouen".

Tot i ser important i bàsic això, penso que encara no és suficient, ja que des d'aquesta perspectiva Comunitat i Escola continuen considerant-se com dues entitats completament independents i la relació que s'estableix entre elles segueix sent força distant. Jo entenc que Comunitat i Escola són distintes, doncs cada una d'elles té uns objectius específics: a la primera, li escau convivència ciutadana i arbitrar els mitjans i procediments per fer que aquesta convivència sigui presidida per les normes de diàleg, llibertat, igualtat, respecte i responsabilitat. La segona, té l'objectiu concret d'educar les generacions joves en una doble vessant, fent que els individus joves de la Comunitat dominin un conjunt de tècniques i coneixements necessaris i útils, aconseguint que aquestes joves generacions aprenguin i practiquin els seus drets i obligacions com a ciutadans actuals i futurs. Tenint present el que hem dit hem d'aprofundir un xic més en les relacions en les que estan implicades mútuament Comunitat i Escola, ja que són entitats complementàries i en aquesta perspectiva, s'han d'entendre.

La Comunitat precisa del concurs de l'Escola per assolir un dels seus principals objectius, que és, a més a més, el que demanem principalment els ciutadans: la formació, l'educació dels seus infants, dels seus joves, àdhuc dels adults; i no sols i exclusivament en el pla teòric-científic, sinó també en el camp importantíssim dels comportaments ciutadans.

L'Escola necessita en primer lloc de la Comunitat perquè ella mateixa en forma part i una part important; són els nens, els alumnes, que passen varies hores dins l'Escola, són persones que senten en elles mateixes els problemes comunitaris, que els viuen, i això ha d'importar molt a l'Escola, ja que l'educació no pot ser mai aliena a tota problemàtica vital de l'alumne; l'alumne no és una "cosa" que es pugui manejar segons uns patrons preestablerts; no és tampoc una caixa dins la qual s'hi posen "coses", "coneixements", "ciència", almenys no és això sol. És quelcom més: és una "persona" individual

amb un passat que es projecta a un present per a determinar un futur; és una persona que viu, sent i experimenta sensacions contínuament, i moltes d'aquestes sensacions no pertanyen al món escolar. Però en la mesura en què li han succeït estan afectant tota la seva activitat i, per tant també, tota la seva activitat com estudiant.

L'Escola ha d'ésser una continuació de l'ambient on el nen es desenvolupa. En la mesura que sigui una continuïtat harmònica, es garanteix una major efectivitat en el millor i més equilibrat desenvolupament de l'individu.

La Comunitat pot, i deu, contribuir en grau màxim, a què existeixi aquest equilibri i aquesta continuïtat; i que l'Escola ha d'obrir-se totalment a aquesta realitat. El problema és com realitzar pràcticament això, que en teoria sembla tan clar, tan diàfan.

Jo crec que les formes de realització són múltiples i variades que no existeix una única direcció i, el que és més important, és plantejar-se el problema i començar a realitzar l'experiència en el sentit que es cregui més convenient; tal volta podem obrir algun camí els següents interrogants que, entre altres, jo m'he plantejat:

—Es cuida la Comunitat d'una autèntica Educació Familiar?

—Practica la Comunitat en el seu si una autèntica Democràcia, de tal manera que el jovent tingui la possibilitat de veure-la practicar, àdhuc se li proporcionen ocasions de practicar-la?

—Ha cobert la Comunitat, dintre d'un ample camp de possibilitats, les necessitats d'esbarjo dels seus membres i molt especialment dels més joves?

—Té en compte les necessitats culturals dels nens i joves? (Biblioteca, educació musical, club d'art, etc. etc.)

Resumint tot el que hem dit, crec que és necessari que la Comunitat es comprometi molt més en tot el que fa referència a l'educació. Es podrien organitzar museus del poble, sales d'exposicions per als treballs realitzats, diferents clubs d'activitats diverses, etc.

L'Escola s'ha d'obrir molt més del que ho fa al medi local on viu, prenent aquest medi no sols com a punt de referència per a la seva activitat, sinó també com a punt inicial de partida i com a meta final d'arribada.

PEDRO JUSTEL

LLENGUA CATALANA

Pretendem donar unes nocions per ajudar a conèixer i escriure millor la nostra llengua, i evitar que es pronuncii i escrigui tan malament.

Si ho aconseguim, ens donarem per satisfets, encara que sigui en una petita part. I ara, anem al gra.

LLIÇÓ 1.ª

Les vocals (a, e, i, o, u) es divideixen en fortes (a, e, o) i en febles (i, u).

Per a dividir un mot o paraula en síl·labes, cal tenir present:

a) La i i la u fan dues síl·labes quan els segueix una altra vocal. Exemples: ciència, ci-èn-ci-a; pèrdua, pèr-du-a; memòria, me-

mò-ri-a; supèrflua, su-pèr-flu-a.

En canvi, la u darrera g o q forma diftong (dues vocals que formen una síl·laba) amb la vocal següent: aigua, ai-gua; obliqua, o-bli-qua.

b) Quan la i i la u van entremig de vocals, formen síl·laba amb la vocal següent: noia, no-ia; deies, de-ies; mouen, mo-uen; xemeneia, xe-me-ne-ia.

c) La i o hi inicials seguida de vocal formen una sola síl·laba: ianqui, ian-qui; hiena, hie-na.

d) Quan la i o la u van darrera d'una vocal, formen diftong: aire, ai-re; moure, mou-re; seuria, seu-ri-a, pairal, pai-ral.

e) Hem de tenir en compte que la doble rr i ss i el dígraf ix, es separen els dos elements: cassola, cas-so-la; barret, bar-ret; dibuixen, di-bui-xen; passaven, pas-sa-ven; corredor, cor-re-dor; bruixa, brui-xa.

VOCABULARI

Escombraries (basura) - rentadora (lavadora) - doncs (pues) - vorera o voravia (acera) - abans (antes) - menys (menos).

Exercici de la 1.ª Lliçó

Per a fixar bé les regles anteriors, separeu les síl·labes de les següents paraules:

1— treuen, fiola, corrandà, gairell, creiem, ambigua, ingènua, emparat, passejar, aiguarràs, pasqual, reixes, xurriaques.